

παρετήρησα ὅτι ἀφ' οὗτου εὐρισκόμεν ἑν Ἰσπανίᾳ δὲν εἶχον ἀκόμη ἰδεῖ οὔτε μίαν πίπαν!

Οἱ ἐργάται, οἱ χωρικοί, οἱ πτωχοί, ὅλοι καπνίζουν τὸ cigarrito (σιγαρέτον). Καὶ εἶνε νὰ γελαῖ τις βλέπων μερικὸς παχυσαρκὸς μὲ μεγάλους μύστακας νὰ περιφέρωνται ἔχοντες εἰς τὸ στόμα τὸ μικροσκοπικὸν ἐκεῖνο πραγματάκι, μισοκρυμμένον ὑπὸ τὰς τρίχας, καὶ νὰ τὸ καπνίζωσιν ἐπιμελέστατα μέχρι τῆς τελευταίας Ἰνης τοῦ καπνοῦ, μέχρις οὗτου δὲν ἔχωσι πλέον ἢ ἓνα σπινθῆρα ψυχορραγούντα ὑπὸ τὰ χεῖλη, καὶ τοῦτον ἀκόμη νὰ τὸν κρατῶσιν ἐκεῖ ὡς σταγόνα ποτοῦ, ἕως οὗτου ἀποπτύσωσι τὴν στάκην, μὲ ὕφος ἀνθρώπου πράττοντος θυσίαν.

Καὶ ἄλλο τι ἀκόμη ἐσημείωσα, ὅπερ παρετήρησα ἐπίσης μετὰ ταῦτα, ὅλον τὸν χρόνον, καθ' ὃν παρέμεινα ἐν Ἰσπανίᾳ: ὅτι, δηλαδή, οὐδέποτε ἤκουσα νὰ συρίζωσι.

Ἐκ τῆς Μείζονος πλατείας μετέβην εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἀγίου Παύλου, εὐρύχωρον καὶ εὐθυμον πλατεῖαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται τὸ ἀρχαῖον βασιλικὸν παλάτιον. Ἡ πρόσοψις δὲν διακρίνεται οὔτε ἐπὶ μεγαλοπρεπείᾳ, οὔτε ἐπὶ καλλονῇ.

Ἐπλησίασα εἰς τὴν θύραν, καὶ πρὶν ἢ κυριευθῇ ὑπὸ θαυμασμοῦ διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ μέρους, κατελήφθην ὑπὸ θλίψεως διὰ τὴν νεκρικὴν σιγὴν, ἥτις ἐβασίλειεν ἐν αὐτῇ.

Δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα, παράγον ἐντύπωσιν ἄλλοι πησιάζουσιν πρὸς τὴν ἐντύπωσιν κοιμητηρίου, ὅσον ἡ θεὰ βασιλικῶν ἀνακτόρων ἐγκαταλελειμμένων, ἀκριβῶς διότι ἐκεῖ εἶνε ἰσχυρὰ καὶ ζωηρά, περισσότερον παντὸς ἄλλου μέρους. ἡ ἀντίθεσις μετὰ τῶν ἀναμνήσεων τὰς ὁποίας διεγείρωσι καὶ τῆς καταστάσεως ἐν τῇ ὁποίᾳ εὐρίσκονται.

Ὁ ὑπερήφανος συνοδίαι πτερωτῶν ἵπποτων, ὃ ἐκλαμπρα συμπόσια, ὃ πυρετώδεις ἀπολαύσεις εὐδαιμονίας, ἥτις ἐφαίνετο αἰωνία!

Πρὸ τῶν κενῶν τούτων τάφων αἰσθάνεσθε ἄσυνήτη εὐχαρίστησιν βήχοντες ὀλίγον, ὅπως ἐνίοτε πράττουσιν οἱ ἀσθενεῖς χάριν δοκιμῆς, καὶ ἀκούοντες ἐπαναλαμβανόμεν ὑπὸ τῆς ἡχοῦς τὴν ἰσχυρὰν φωνήν σας, ἥτις σας βεβαίως ὅτι εἰσθε νέοι καὶ ὑγιεῖς. Ἐν τῇ ἐσωτερικῇ τῶν ἀνακτόρων ὑπάρχουσιν εὐρεῖα αὐλὴ, περιστοιχιζομένη ὑπὸ προτομῶν ἐν ἡμιαναγλύφῳ, αἵτινες παριστῶσι τοὺς ρωμαίους αὐτοκράτορας, ὠραία κλίμαξ καὶ εὐρεῖα στοὰ ἐν τῇ ἀνωτάτῃ ὀρόφῳ. Ἐβῆξα καὶ ἡ ἡχώ μοι ἀπήντησε: — Τί ὑγεία! — καὶ ἐξῆλθον παρηγορημένος.

Θυρωρὸς τις νυσταλέος μοι ἐπέδειξεν ἐπὶ τῆς ἰδίας πλατείας ἕτερον παλάτιον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον παρατηρήσει καὶ μοι εἶπεν, ὅτι ἐν αὐτῇ ἐγεννήθη el gran rey Felipe segundo (ὁ μέγας βασιλεὺς Φίλιππος ὁ Β'), ἐξ οὗ ἡ Βαλαδόλιδος ἔλαβε τὸν τίτλον τῆς πόλεως.

— Usted sabe, Felipe segundo, hijo de Carlo quinto, padre de... (εἰξεύρετε, Φίλιππος ὁ Β', υἱὸς Καρόλου τοῦ Ε', πατὴρ τοῦ...)

— Lo sé, lo sé, (τὸ εἰξεύρω, τὸ εἰξεύρω) ἔσπευσα νὰ ἀπαντήσω, διὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὴν βασιλικὴν γενεαλογία καὶ ρίψας ἀπαίσιον βλέμμα εἰς τὸ ἀπαίσιον παλάτιον ἀπεμακρύνθην.

Ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων κεῖται ἡ μονὴ τῶν Δομενικανῶν τοῦ Ἀγίου Παύλου, ἥς ἡ γοτθικὴ πρόσοψις εἶνε τόσον πλουσία καὶ πλήρης ἀγαλματιῶν, ἀναγλύφων καὶ παντὸς εἶδους καλλωπισμάτων, ὥστε τὸ ἡμῖς θὰ ἴσκει νὰ κοσμήσῃ μέγα ἀνάκτορον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπιπτον ἐπ' αὐτῆς αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καὶ τὸ θέαμα ἦτο ἐξάίσιον.

Ἐνθ' ἐθαύμαζον ἀμέριμνος τὸν λαβύρινθον ἐκεῖνον τῆς γλυπτικῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δυσκόλως ἀποσπῶνται οἱ ὀφθαλμοί, ἀγυιόπαις, ἐπταῖ ἕως ὁκτώ ἐτῶν, καθήμενος εἰς τινα μεμακρυσμένην γωνίαν τῆς πλατείας, ἐκκινεῖ ὡς βέλος ἀπὸ τῆς θέσεώς του καὶ τρέχει πρὸς με κραυγάζων μὲ φωνὴν περιπαθῆ καὶ λυπηράν:

— Señorito! Señorito! que le quiero a Usted mucho! (Κύριε, κύριε, πόσον σας ἀγαπῶ!)

Αὐτὸ εἶνε πρωτακουστον, ἐσκέφθην, οἱ πτωχοὶ νὰ κάμουν διαχύσεις ἐρωτικὰς.

Ἔστη ἔμπρὸς μου παρατηρῶν με.

— Porque me quieres? (Διὰ τί με ἀγαπᾷς;) τὸν ἠρώτησα.

— Porque, μοι ἀπεκρίθη μετὰ παρρησίας, Usted me da una limosnita (διότι θὰ μοι δώσετε ἐλεημοσύνην).

— Καὶ διὰ τί πρέπει νὰ σοὺ δώσω ἐλεημοσύνην;

— Porque, ἀπήντησε δισταζὼν κατ' ἀρχάς, ἀλλ' εἶτα, μὲ ἀπόφρασιν ἀνθρώπου, εὐρίσκοντος καλὴν δικαιολογίαν, porque Usted tiene el libro, (διότι κρατεῖτε τὸ βιβλίον).

Τὸν Ὀδηγόν, δηλαδή, τὸν ὁποῖον εἶχον ὑπὸ μάλης! Βεβαίως πρέπει νὰ ταξειδεύσῃ τις διὰ νὰ ἀκούσῃ τόσον παράδοξα πράγματα! Ἐγὼ ἐκράτουν τὸν Ὀδηγόν, τὸν Ὀδηγόν ἔχουσιν οἱ ξένοι, οἱ ξένοι κάμουν ἐλεημοσύνην, λοιπὸν ἐγὼ ἔπρεπε νὰ τῷ δώσω ἐλεημοσύνην. Ὅλη αὐτὴ ἡ λογικὴ ὑπονοουμένη, ἀντὶ νὰ εἴπῃ: — Πεινῶ. — Μοι ἤρесе τὸ εὐπρεπὲς τῆς ἐπινοήσεως καὶ ἔδωκα εἰς τὸ εὐφυὲς παιδίον τὰ ὀλίγα cuartos!, τὰ ὁποῖα εὐρον εἰς τὸ θυλάκιόν μου.

Στραφεὶς πρὸς τινα παρακειμένην ὁδόν, εἶδον τὴν πρόσοψιν τοῦ δομενικανικοῦ Σχολείου τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου, ἐπίσης γοτθικὴν, ἀλλὰ μεγαλοπρεπεστέραν καὶ πλουσιωτέραν τῆς τοῦ Ἀγίου Παύλου.

Ἐπειτα, ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδόν, ἐφθασα εἰς τὴν πλατείαν τῆς Μητροπόλεως.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο πρὸ ἐμοῦ χαριεστὰτῃ Ἰσπανίς, περὶ τῆς ὁποίας ἠδύναντο νὰ λεχθῶσι καταλλήλως οἱ δύο οὔτοι στίχοι τοῦ Ἑσπρονθέδα:

Y que yo la he de querer
Por su paso de andadura

ἦτοι «τὴν ἀγαπῶ διὰ τὸ βᾶδισμα τῆς», ὅπερ ὁμολογούμενός εἶνε ἡ ὑπερτάτη χάρις τῶν Ἰσπανίδων γυναικῶν.

Εἶχεν ἐν τῷ βαδίσματι αὐτῆς τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν λιγηρῶν κινήσεων καὶ τῶν ἀπαλῶν διακυμάνσεων, τὰς ὁποίας ὁ ὀφθαλμὸς δὲν διακρίνει μίαν πρὸς μίαν, οὔτε ἡ μνήμη συγκρατεῖ, οὔτε ὁ λόγος ἐκφράζει, ἀλλ' αἵτινες ὅλαι ὁμοῦ ἀπαρτίζουν ὅ,τι μᾶλλον θελκτικῶς γυναικεῖον ἔχει ἡ γυνή.

[Ἐπεταί συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

Ἡ κατωτέρω καταχωριζομένη χαρίεσσα σκηνὴ ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς θελκτικῆς στοᾶς τῶν «Τολμηρῶν» τοῦ Ange Bénigne, ἐν ἣ μετ' ἀκτινοδόλου φαιδρότητος καὶ πνεύματος ὅλως παρισινοῦ οἰαγραφεῖται λεπτοφυῶς, ὡς καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς αὐτοῦ ἔργοις, ἡ εὐγενὴς καὶ κομψὴ γαλλικὴ κοινωνία τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς.

A. Z.

ANGE BÉNIGNE

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ἡ ἀμαξοστοιχία εἶνε ἐτοιμὴ πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἐν τῷ προδρόμῳ τῆς πρώτης θέσεως ὁ ὑπάλληλος ποιεῖ σημεῖον ὑψὼν τὸν βραχίονα ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπωλεσθῇ στιγμὴ. Ἡ κυρία πρὸς τὴν ἀπευθύνεται βαδίζει μεγαλοπρεπῶς διὰ μεμετρημένων βημάτων, οὐδαμῶς σπεύδουσα.

Πρὸ τῆς ἀποβάθρας μεγάλη κίνησις. Οἱ ὑπάλληλοι κλείουσι τὰς θύρας τῶν ἀμαξῶν, ὁ τοῦ προδρόμου λέγει πρὸς τὴν κυρίαν Μασσεπέν, διερχομένην πρὸ αὐτοῦ:

— Κυρία, δὲν ὑπάρχει πλέον ἢ ἓν μόνον λεπτὸν, σπεύσατε, ἂν θέλετε νὰ ἀναχωρήσετε.

1. Νόμισμα ἀξίας τεσσάρων περίπου λεπτῶν. Σ. Μ.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Πῶς ἂν θέλω νὰ ἀναχωρήσω !
Τοῦτο εἶνε φανερόν, ἀφοῦ ἐκράτησα ἐν διαχώρισμα.
Βλέπουσα τὴν γραμμὴν καὶ ἀρχίζουσα νὰ εὐρίσκη ὅτι ἐβράδυνεν.

— Αἱ ! λοιπὸν ποῦ εἶνε τὸ διαχώρισμα αὐτό ;

Πλείστοι ὑπάλληλοι. — Πολὺ βραδέως, κυρία, ποτὸν διαχώρισμα ;

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Τὸ ἰδικόν μου ἐκρατήθη πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς γραμμῆς· κύριοι, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε.

Εἰς τῶν ὑπαλλήλων. — Κυρία, νομίζω ὅτι ἀπατάσθε, ἄλλως εἶνε πολὺ ἀργὰ ἢ δὴ ἡ ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Πῶς ; ἀναχωρεῖ ; Καλὰ καὶ ἐγώ ; Ποῦ εἶνε ὁ σταθμάρχης ;

Εἰς τῶν ὑπαλλήλων. — Εἰς τὸν οἶκόν του. Ὡ διαβόλε !

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Εἰσθε ἀνάγωγοι. Ἰδού... (Διευθύνεται πρὸς τὸ μέσον τῆς γραμμῆς) κάπου ἐδῶ θὰ εἶνε ἀμαξα φυλαγμένη, εἶνε πληρωμένη. Πρέπει νὰ λάβω τὸ εἰσιτήριόν μου. Ποῦ εἶνε ὁ σταθμάρχης, ὁ ὑποσταθμάρχης ; τέλος ποῖος διευθύνει ἐδῶ ;

Οἱ ὀδηγοὶ τῆς ἀμαξοστοιχίας βλέποντες ὅτι συμβαίνει ἔκτακτόν τι εἰδοποιούν τὸν ὑποσταθμάρχην, ὅστις κρατῶν εἰς χεῖρας τὸ διὰ γαλόνων πεποικιλμένον λευκὸν πιλιδιὸν του, ἀναφωνεῖ :

— Κυρία, περὶ τίνος πρόκειται ;

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Κύριε, ἔρχομαι ὅπως καταλάβω ἀμαξάν ἰδιαιτέραν.

Ὑποσταθμάρχης. — Κυρία, διετέθησαν ἦσαν πράγματι τρεῖς, ἀλλὰ τὰ πρόσωπα, χάριν τῶν ὁποίων ἦσαν προωρισμένοι, τὰς κατέχουσιν ἤδη.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε πολὺ !

Ἐξάγει τὸ εἰσιτήριόν της καὶ τὸ ἐκτυλίσσει.

Ὑποσταθμάρχης. — (Ἐξετάζων τὸ χαρτίον). — Κυρία, εἶνε ὄντως δι' ἰδιαιτέραν ἀμαξάν, ἀλλὰ διὰ τὴν γραμμὴν τοῦ Est. Παρατηρήσατε...

Κυρία δὲ Μασσεπέν (ἀπελπισ). — Τί τύχη ! Ἡπατήθη ἐν εἰς τὴν γραμμὴν ! Πορεύομαι συνεχῶς εἰς Est, ἀλλ' ἐνόμιζα ὅτι εἶχον εἰπεῖ Nevers. Οἱ ὑπνέται εἶνε κτήνη. Ὁ πατήρ μου θὰ ἀνησυχῇ σφόδρα ! Χωρὶς νὰ ὑπολογίσω, κύριε, ὅτι καθ' ὁδὸν ἀναμένω ἐπισκέψεις. Δύνασθε νὰ μοῦ ὀργανίσετε ἰδίαν γραμμὴν ; Θεέ μου ! θὰ ἀσθενήσω !

Ὑποσταθμάρχης. — Κυρία, θέλετε νὰ μὲ πιστεύσετε ; Ἀναβῆτε, ἀδιάφορον ποῦ, ἂν τὸ πρᾶγμα εἶνε κατεπεῖγον, ἀλλ' ἀποφασίσατε, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, κυρία, δὲν ὑπάρχει στιγμή πρὸς ἀπώλειαν.

Πᾶσαι αἱ θυρίδες τῶν ἀμαξῶν εἶνε πλήρεις κεφαλῶν.

— Αἱ ! Κύριε, δὲν θὰ ἔχω οὔτε γωνίαν ! προτιμῶ νὰ ἀνέλθω ἐπὶ τῆς μηχανῆς.

Καὶ ἀνέρχεται τὴν ἀποβάθραν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀτμομηχανῆς.

Ὁ Κύριος δὲ Τουπινύ (ὅστις εἶχεν ἤδη ἐγκαθιδρυθῇ μετὰ τοῦ ὑπνέτου του εἰς ἰδιαιτέραν ἀμαξάν προβάλλει τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς θυρίδος. — Τί τρέχει λοιπόν ; διατὶ δὲν ἀναχωροῦμεν ;

Εἰς ὑπάλληλος. — Κυρία τις ἐνόμιζεν ὅτι ὑπῆρχε δι' αὐτὴν φυλαγμένη ἀμαξα, ἀλλ' ἡπατήθη... Ὑμεῖς, κύριε, ὅστις ἔχετε μίαν θέσιν, ἂν ἠθέλατε νὰ τὴν παραχωρήσητε.

Κύριος δὲ Τουπινύ (μανιώδης). — Οὐδαμῶς ! τοῦτο εἶνε νόστιμον. Ἐγὼ ἔλαβον τρεῖς θέσεις διὰ νὰ καπνίσω κατὰ τὴν ὁρεξίν μου. (Κύπτων καὶ παρατηρῶν τὴν κυρίαν δὲ Μασσεπέν ἀπελπιζομένην λέγει πρὸς τὸν ὑπάλληλον) : Εἶνε ἡ μικρὰ αὕτη κατεταραγμένη κυρία ; Προτεῖνατε αὐτῇ μίαν θέσιν, παληκάρι μου. (Πρὸς τὸν ὑπνέτην του Βαπτίσταν) : Ἄν ἡ κυρία αὕτη ἀνέλθῃ ὑπαγε νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὴν δευτέραν θέσιν.

Ὁ ὑποσταθμάρχης ὀδηγεῖ τὴν κυρίαν δὲ Μασσεπέν πρὸ

τῆς ἀμαξῆς τοῦ κυρίου Τουπινύ, ὁ Βαπτίστας κατέρχεται καὶ ὁρμᾷ εἰς ἄλλην θέσιν, ἀνωθοῦσι εἰς τὴν ἀμαξάν τὴν κυρίαν δὲ Μασσεπέν. Ὁ κ. δὲ Τουπινύ μένει ὀρθὸς μέχρις οὐ αὕτη καθίσει, κρατῶν τὸν πῖλον ἀνὰ χεῖρας. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ. Ὁ κ. δὲ Τουπινύ ζητεῖ φράσιν τινά, ἡ κυρία δὲ Μασσεπέν ἐξαπλοῦται, λαμβάνει τὸ ἀνεμιστήριόν της καὶ διαρρήγνυται εἰς γέλωτας.

Ἡ κυρία δὲ Μασσεπέν, εἰκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν, ὑπενθυμίζει πολὺ τὴν Cruche Cassée τοῦ Greuse, ἀλλ' εἶνε ὠραιότερα, φέρεῖ ἐνδυμα πολυποικίλον !

Ὁ κύριος δὲ Τουπινύ, τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν καὶ καλῶς διατηρούμενος, ἄλλοτε ὠραιότατος, διεφύλαξε τὴν γαλήνην αὐτοῦ βέβαιος ὅτι ἀρέσκει.

Μέχρι τῶν πρώτων δένδρων, ἐξηκολούθει ἡ τοποθέτησις καὶ οἱ γέλωτες τῆς κυρίας δὲ Μασσεπέν.

Ὁ κύριος δὲ Τουπινύ μειδιᾷ καὶ δὲν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τί συμβαίνει εἰς τὴν κυρίαν ταύτην.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Αἱ ! Κύριε ; θὰ ἐξηγηθῶ, τὸ ὀφείλω. Προσεφέρατε μεγίστην ἐκδούλευσιν εἰς γέροντα ἀγαθόν. Ἄν εἰξεύρατε !

Ὁ κύριος δὲ Τουπινύ, διατείνας τοὺς ὀφθαλμούς, δὲν δύναται νὰ μαντεύσῃ περὶ τίνος γέροντος πρόκειται.

Νέοι γέλωτες τῆς κυρίας δὲ Μασσεπέν, ἥτις παραχρῆμα καθίσταται σοβαρὰ καὶ λέγει :

— Κύριε, ἀκούσι τὰ αἰνίγματα, διότι θὰ μὲ ἐκλάβετε καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω διὰ ποῖαν.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Ὡ, κυρία !

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Γνωρίζω τοὺς ἀνδρας, εὐκόλως κατηγοροῦσι πᾶν ὅ,τι δὲν καταλαμβάνουσι. Θὰ μάθετε τὰ πάντα.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Κυρία, παρατηρήσατε ὅτι οὐδὲν ἄλλο ζητῶ ἢ τὴν τιμὴν νὰ μοιρασθῶ μεθ' ὑμῶν τὴν ἀμαξάν.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Καὶ ἐγώ, κύριε, σὰς ζητῶ νὰ μοῦ ἀκροασθῇτε καὶ νὰ μὲ πιστεύσητε. Ἐγὼ ὡς μὲ βλέπετε μέλλω νὰ κάμω μίαν ἐπιθεώρησιν.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Ἐπιθεώρησιν. Μήπως οἱ μεγάλοι στρατιωτικοὶ ἐλιγμοὶ θὰ γίνωσιν ἐνταῦθα ;

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἐπιθεώρησιν μνηστήρων· θὰ μὲ δώσετε τὴν γνώμην σας. Ἰδού ἡ ὑπόθεσις. Εἰμαι χήρα καὶ ὁ πατήρ μου θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ ἐκ νέου. Τοιοῦτοι εἶνε οἱ γονεῖς. Λατρεύω τὸν πατέρα μου καὶ νυμφεύομαι πάλιν ὅπως τὸν εὐχαριστήσω. Ἰδού.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Κυρία, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἰπῶ τότε ὅτι ἐντείνετε πολὺ μακρὰν τὴν ἀφοσίωσίν σας.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Οὐδαμῶς, κύριε, δι' ἓνα πατέρα τοιοῦτον. Εἰς ἐμὲ ἤρεσκε νὰ μείνω χήρα. Εὐρίσκω ὅτι ὅταν ὁ θεὸς καθιστᾷ τινὰ χήραν εἶνε ἰσχυρογνώμοσύνῃ νὰ λαμβάνῃ νέον σύζυγον. Ἄλλ' ὁ πατήρ μου εἶνε ἡλικιωμένος, φοβεῖται τὰς εὐθύνas, τέλος, ἐν ὀλίγοις, σὰς τὸ ἐξομολογοῦμαι, μὲ εὐρίσκει ὀλίγον... ὅτι πετῶ... Ἰδού τὸ πρᾶγμα καὶ μὲ ὑποχρεοῖ νὰ ἀποφασίσω...

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ ;

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ναί, θὰ ἰδῇτε, ὁ πατήρ μου κατοικεῖ εἰς Nivernais. Ὁρκίσθη δὲ νὰ τῷ ἀγγείλῃ τὴν ἐκλογὴν μου σήμερον, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχον τὸν καιρὸν νὰ ἐπανιδῶ πάντας τοὺς μνηστήρας μου κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, τοὺς προσεκάλεσα εἰς τὴν γραμμὴν αὐτὸν ὅπως ἐπαναφέρω αὐτοὺς εἰς τὴν μνήμην μου.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Ἡ ἰδέα εἶνε ἀστείᾳ καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαξῆς ταύτης μέλλετε νὰ δώσετε τὴν χεῖρά σας ;

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἀκριβῶς ὡς λέγετε. Εἰς Παρισίους ὅταν εὐρίσκοντο ὁμοῦ συνηγμένοι ἐν τῇ οἰκίᾳ μου ἠκικίζοντο ! Τότε εἶπον ὅτι ἀναχωρῶ καὶ ὅτι ἀναβάλλω. Ὁ πατήρ μου ἀπηλπίσθη, ἀλλὰ τὸν καθυσχέασα δοῦσα αὐτῷ τὸν λόγον μου νὰ δηλώσω τὸν γαμβρὸν σήμερον κατὰ τὸ

δείπνον. Ὅπως δὲ μὴ προσενηθῶ ὡς ἀλόγιστος ἠθέλησα νὰ ἐπανιδῶ τοὺς ὑποψηφίους.

Κύριος δὲ Τουρινύ (ὅστις ἤρχιζε νὰ σκέπτηται). — Νὰ νυμφευθῆτε, κυρία, εἰς τὴν ἡλικίαν σας, εἶνε κρῖμα!

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Τί νὰ κάμῃ τις; μὴ μὲ ἀποτρέπετε τοῦ νὰ εἶμαι ἀγαπητὴ εἰς τοὺς γονεῖς μου, σὰς παρακαλῶ.

Κύριος δὲ Τουρινύ (καθησυχάζων). — Εἰς μόνος γάμος ἀρμόζει εἰς ἡμᾶς, κυρία: ὁ ἐξ ἔρωτος.!

Κυρία δὲ Μασσεπέν, (παρατηροῦσα αὐτόν). — Ἀ! δὲν ἔχετε μορφήν δικαιοῦσαν τὰ τετριμμένα ταῦτα. ἄλλως οἱ μνηστῆρές μου, ὡς θὰ ἴδῃτε, δύνανται νὰ ἐμπνεύσωσιν ἔρωτα ἂν τὸ ἐπεθύμουν. Θὰ ἔχομεν πρῶτον τὸν λοχαγὸν Prestige, ἐλπίδα τοῦ ἱππικοῦ. Θὰ γίνῃ στρατηγὸς ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἔχει τὸν ἀριθμὸν τρία. Μετ' αὐτόν, ἐν Melun θὰ σὰς παρουσιάσω τὸν κόμητα δὲ λὰ Passerelle, πλούσιον γαιοκτήμονα, κατοικοῦντα ὀκτὼ μῆνας εἰς τὴν ἐξοχήν, τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ ἔτους εἰς Παρίσιους, ἔνθα ἐκθέτει τὰ ζῶα του!

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Κυρία, μοι ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἐμιλήσω εἰλικρινῶς;

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Βεβαίως, κύριε.

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Τὰ δύο ταῦτα μέρη δὲν μοι φαίνονται οὐδαμῶς ἀρμόζοντα εἰς ὑμᾶς. Στρατηγὸς ἀσχολούμενος εἰς ἐλιγμούς καὶ εἰς ἐπιθεωρήσεις, ἀγρότης, ὅστις θὰ σὰς ἀρπάζει κατὰ τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ζωῆς, δι' ἣν εἰσθε ὀρισμένη.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. Ἀναμείνατε τὸ τέλος: εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Φοντενεβλώ, θὰ εὕρεθῇ ὁ μικρὸς Collart de Graminés: πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐντελέστατον τοῦ συρμοῦ, ἀκόλουθος πρεσβείας, περιποιητικώτατος πρὸς τὸν πατέρα καὶ παίζων befois ἐν μεγάλῃ στολῇ. Εἶνε φοβερός ὁ μικρὸς αὐτὸς Collart!

Κύριος δὲ Τουρινύ. — ὦ! ἄς ἴδωμεν, τί λέγετε, κυρία, θὰ νυμφευθῆτε τινὰ ὀνομαζόμενον Collart?

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Τί τὰ θέλετε, εἰς τὰς ἀρχαίας οἰκογενεῖας δὲν ἔχουν ἐπίθετα διὰ νὰ διασκαδάζωσι, πρέπει νὰ φέρωσιν εἰς αὐτόν τὰ ἐπίθετα τῶν προγόνων των.

Κύριος δὲ Τουρινύ, (σοβαρότατος). — Κυρία, ἀφοῦ ἡ τύχη μοι ἐπιτρέπει νὰ συζητῶ μεθ' ὑμῶν ὑπόθεσιν τόσον σπουδαίαν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι θεωρῶ ἔργον συνειδήσεως τοῦ νὰ ἀντιστῶ εἰς σχέδιον εἰς ὃ παίζεται τὸ μέλλον σας...

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Κύριε, πράγματι οὐδὲν ἐννοεῖτε: ἀλλ' ὅταν μάθετε ὅτι οἱ εἰρημένοι μνηστῆρες εἶνε γνωστοὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν μου καὶ εἰς ἐμέ πρὸ καιροῦ, ὅτι κέκτῃνται πάντα τὰ ἐπιθυμητὰ προσόντα, θὰ εὕρετε φυσικώτατον, ὅτι λαμβάνω σήμερον μίαν ἀπόφασιν ὀρισμένην. Πρέπει νὰ τελειώσω...

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Κυρία, βλέπω ὅτι εὕρίσκετε ὅτι ὁ ζῆλος μὲ παραφέρει, ὦφειλον νὰ σὰς εἰπῶ τίς εἶμαι (ἐγειρόμενος καὶ ὑποκλίνων): Μάρκος δὲ Τουρινύ, τριάνοντα καὶ... τινὰ ἔτη, πλουσιώτερος ἢ ὅσον ἤξιζα νὰ εἶμαι καὶ λίαν ἄγριος, διότι δὲν ἤμην πάντοτε ἀρκούντως τοιοῦτος.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Α. Ζ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἡ ἀνάγκη τῆς λήψεως τροφῆς ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ αἰσθήματος τῆς πείνης.

Κατὰ ποίας ὥρας καὶ ποσάκις τῆς ἡμέρας πρέπει νὰ γευματίζῃ ὁ ἄνθρωπος; Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συνηθείας. Ὅπως δὴποτε ὅμως ἡ Ὑγιεινὴ παραγγέλλει νὰ ἔχη τις ὠρισμένας τὰς ὥρας τῶν γευμάτων (προγεύματος,

γεύματος, δείπνου). Ἡ ἀταξία εἶναι λίαν ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν υγείαν. Κατὰ γενικὸν κανόνα δὲν πρέπει νὰ παρέρχονται οὔτε πλείονες τῶν πέντε, οὔτε ὀλιγώτεραι τῶν τεσσάρων ὥρῶν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἑτέρου γεύματος.

Μετὰ τὸ γεῦμα καλὸν εἶναι ν' ἀναπαύηται τις ἐπ' ὀλίγον, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι φυσιολόγοι: τοῦτο δὲν εἶναι ὅλως ἀκριβές, καλὸν ὅμως εἶναι νὰ μὴ δίδηται τις εἰς ἔντονον σωματικὴν ἐργασίαν. Τούναντίον ὅμως μετρία ἀσκήσεις μετὰ τὸ φαγεῖν διευκολύνει τὴν πέψιν: δέον ὅμως τῆς τοιαύτης ἀσκήσεως νὰ προηγηθῇ βραχεῖα ἡρεμία.

Δὲν εἶναι καλὸν νὰ κατακλινῇται τις τὸ ἐσπέρας ἀμέσως μετὰ τὸ φαγεῖν, διότι τοῦτο καθιστᾷ καὶ τὴν πέψιν δυσχερῆ καὶ τὸν ὕπνον τεταραγμένον.

Dr

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κκ. Ἀριστόδουλον Τ. Πρετεντέρην. Κραγίδαν καὶ Κ. Ν. Ζῶτον. Βέλτζι. Βεβαίως, διὰ νὰ μᾶς ἐπιστρέψετε τὰ φύλλα μετὰ παρέλευσιν 9 βλοκλήρων μηνῶν θὰ σὰς παρουσιάσῃ ἀφέντως ἀπόδειξις πληρωμῆς. Καλὴν ὁρεξίν, ἀφοῦ δὲν ὑπάγεσθε εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων. — Δεσποινίδα Ἀλεξάνδραν Παπαδοπούλου. Ἐλήφθη. Προσεγὼς δημοσιευθήσεται. — κυρίαν Ἠλ. Μιχαλοπούλου καὶ κ. Γ. Σ. Λύκαν. Συμδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν.

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κ. κ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν ἐξώφλησιν τῶν μέχρι τοῦδε πωληθέντων φύλλων «Ἐκλεκτῶν» καὶ «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων», νὰ δηλώσωσι δ' ἡμῖν τὰ ὀνόματα τῶν ὀλίγων συνδρομητῶν ἡμῶν, τῶν δυστροπούντων νὰ πληρώσωσι τὰς συνδρομάς των, ἵνα λάβωμεν τὰ κατὰλληλα μέτρα.

Ἡ Διεύθυνσις.

Hebe's

Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφὴ, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροίαν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει: εἶναι ἄχρουν καὶ διαυγὲς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὕρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Πρααστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **δραχμαὶς ἑπτὰ**. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
Εἰς τὸ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΩΝ «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων»,
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τιμὴ τῶν δύο τόμων:

Ἐν Ἀθήναις δρ. 7, ταῖς ἐπαρχίαις 8, τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 8.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τιμὴνται:

Ἐν Ἀθήναις δρ. 6, ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 7, τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 7.